

Η ΣΙΩΠΗ ΕΝΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ WILKINSON

Τι παράξενη μοίρα η δική μου.

Πάντα μόνος.

Καθισμένος ανάμεσα σε τόσες γυναίκες.

Ποτέ στο κέντρο.

Μόνο καλεσμένος.

Για να πω την αλήθεια, αυτός ο ρόλος δεν μου φάνηκε ποτέ άβολος.

Υπήρχε κάτι άλλο που πάντα τραβούσε την προσοχή μου.

Κάτι που οι γυναίκες παίρνουν χωρίς να το ζητήσουν.

Όχι χρήματα.

Αυτό ήταν πάντα το λιγότερο ενδιαφέρον κομμάτι.

Παίρνουν προσοχή.

Περιέργεια.

Σκέψεις.

Θραύσματα χρόνου.

Ολόκληρα κομμάτια της γνωστικής σου ενέργειας.

Και τις περισσότερες φορές το κάνουν χωρίς καν να το καταλαβαίνουν.

Ο πρώτος κανόνας έμενε πάντα ο ίδιος.

Να τις κάνεις να χαμογελάσουν.

Χωρίς όμως να γίνεσαι γελοίος.

Γιατί υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο χιούμορ και στη βλακεία.

Το πρώτο ανοίγει μια κουβέντα.

Η δεύτερη την κλείνει.

Αλλιώς ακόμη και το πιο κομψό δείπνο καταλήγει να μην είναι κάτι περισσότερο από ένα γεύμα σε φαστ φουντ.

Τότε ήταν που άρχισα να εξηγώ την προσωπική μου ανθρωπολογική θεωρία για το ατσάλι.

Ήλπιζα να ακουστώ αξιόπιστος.

Όχι απαραίτητα να με πιστέψουν.

Φαντάστηκα ένα μακρινό πρωινό.

Ένας άντρας είχε βγει από τη σπηλιά του για να πάει σε ένα ερωτικό ραντεβού.

Η σύντροφός του όμως δεν είχε καμία πρόθεση να τον αφήσει να φύγει.

Τον ακολούθησε μέσα στο δάσος.

Ήθελε να μάθει πού πήγαινε.

Με ποια.

Και γιατί.

Εκείνη την εποχή όλοι ήταν ελεύθεροι, και την ελευθεριότητα δεν την είχαν επινοήσει ακόμη οι κοινωνιολόγοι.

Κάποια στιγμή εκείνος έγινε έξαλλος.

Σήκωσε μια πέτρα και την πέταξε προς τη γυναίκα για να τη διώξει.

Η πέτρα χτύπησε σε έναν βράχο.

Μια σπίθα.

Ύστερα άλλη μία.

Ύστερα καπνός.

Τα υπόλοιπα τα έκανε ο άνεμος.

Και γεννήθηκε η φωτιά.

Το ερωτικό ραντεβού τελείωσε αμέσως.

Αυτό που είχε συμβεί ήταν πολύ πιο σημαντικό.

Δεν περιγραφόταν ακόμη σε κανένα εγχειρίδιο.

Ούτε καν στα εγχειρίδια της Amazon.

Έπρεπε να παρατηρηθεί.

Να γίνει κατανοητό.

Να χρησιμοποιηθεί.

Οι γυναίκες στο τραπέζι άκουγαν σιωπηλές.

Κανείς δεν έτρωγε.

Ο σερβιτόρος χρειάστηκε να πάρει πίσω τις σούπες στην κουζίνα και να τις ζεστάνει για δεύτερη φορά.

Ύστερα συνέβη κάτι ακόμη πιο περίεργο.

Αρκετά ζευγάρια από τα διπλανά τραπέζια έφεραν τις καρέκλες τους πιο κοντά μας.

Έμοιαζε με θεατρική παράσταση.

Κι όμως εγώ ήθελα μόνο να τις κάνω να χαμογελάσουν.

Εκείνη ήταν η στιγμή που έπαψα να είμαι αξιόπιστος.

Και έγινα πιστευτός.

Διηγόμουν μια ιστορία που δεν είχε γράψει ποτέ κανείς.

Μια πιθανή ιστορία των προγόνων μας.

Σταμάτησα.

Κοίταξα τη Maggy.

«Θέλετε να συνεχίσω;»

Δεν δίστασε ούτε δευτερόλεπτο.

«Ναι, βρε υπέροχο κάθαρμα».

Και βάλαμε όλοι τα γέλια.

Ύστερα συνέχισα.

Με τη φωτιά, η γυναίκα άρχισε να καταλαβαίνει ότι αυτή η ανακάλυψη μπορούσε να χρησιμεύσει για το φαγητό.

Η θερμότητα άλλαζε τις γεύσεις.

Μεταμόρφωνε την ίδια τη φύση.

Χωρίς να το καταλάβει κανείς, το προσδόκιμο ζωής του ανθρώπου, που μόλις έφτανε τα είκοσι χρόνια, προχώρησε σιγά σιγά προς τα σαράντα.

Η φωτιά το είχε διπλασιάσει.

Οι βακτηριακές μολύνσεις λιγόστεψαν.

Οι λοιμώξεις υποχώρησαν.

Το ανθρώπινο σώμα κέρδισε χρόνο.

Ύστερα, ένα συνηθισμένο απόγευμα μπροστά σε μια σπηλιά, η ίδια εκείνη γυναίκα μάζεψε μερικές πέτρες.

Τις εξέτασε από κοντά.

Τις χτύπησε τη μία με την άλλη.

Τις μελέτησε.

Χωρίς υψικαμίνους.

Χωρίς χαλυβουργία.

Χωρίς μηχανικούς.

Ξεκίνησε το μακρύ ταξίδι που θα οδηγούσε κάποτε στο μέταλλο.

Κι αργότερα, στο ατσάλι.

Γι' αυτό, αν δεν ήταν μια γυναίκα, δεν θα βρισκόμουν σήμερα εδώ.

Δεν θα σας είχα γνωρίσει ποτέ.

Δεν θα σας είχα εκτιμήσει ποτέ.

Δεν θα μπορούσα ποτέ να τυλίξω μέσα σε έναν αποχαιρετισμό αυτό που έχω γίνει.

Το τραπέζι έμεινε σιωπηλό.

Μια σιωπή διαφορετική από όλες τις άλλες.

Δεν ήταν η σιωπή της αναμονής.

Ήταν η σιωπή του αποχαιρετισμού.

Κοίταξα τη Maggy.

Κοίταξα την κόρη της.

Κοίταξα τις εγγονές της.

Και κατάλαβα ότι δεν αποχαιρετούσα μια οικογένεια.

Αποχαιρετούσα μια ιστορία.

Οικογένεια Wilkinson

Παρακαλώ.

Σηκώθηκα και απομακρύνθηκα.

Γιατί ποτέ δεν μπορούσα να αντέξω τα δάκρυα μιας γυναίκας.

Ferdinando